

„V temo sem gledal! Drugače veš, da bi ga ne bil!“ je odgovoril. „Ali sem ga hudo?“

„Saj menda veš, kako si udaril!“

„Hm, udaril sem, kar se je dalo. Kaj bi ne! Sit sem bil že čakanja in jezen, da bi vraga razčelesnil. Zeblo me je ko psa, pa sem moral čakati s polenom v roki celo večnost, preden se je privlekla pijana pošast. Jaz nisem nič pogledal, samo udaril sem, ko je postava prišvedrala do mene, potlej sem pa zbežal. Ná, danes sem pa moral izvedeti, da sem udaril Poljaka . . . Kdo bi bil mislil, da bo Poljak šel domov mimo Tomaževega skednja! Saj je njegova hiša na drugem koncu vasi!“

„Res, Poljak je tudi sam kriv, ker je šel po oni stezi, ki drži k Juretovim. Pa je bil že pijan, da ni več vedel, kod se gre domov, ali je pa hotel z Jurijem še kaj govoriti. Pa zdaj se ne dá nič izpremeniti. Kar je, je. Meni se samo Poljak smili.“

„Saj se meni tudi! Joj, joj, kaj sem naredil! Kolikokrat sem dobil pri Poljakovih

jesti! Lepa moja sestra, kaj sem naredil!“ In Anton je začel krčevito jokati.

„Nikar ne vprij!“ ga je mirila Maruška. „Bo kdo slišal, potlej te pa zapró.“

„Zakaj si mi to svetovala?“ je vzdihoval Anton dalje. „In zakaj sem te poslušal? Svoj živdan še nisem nikomur storil nič žalega, zdaj sem pa šel Poljaka udarit kot razbojnik, morivec . . . Vest me peče, kakor bi zglavnik gorel v meni. Joj, joj, joj!“

„Tako bodi no tiho! Če se količkaj izve, naju zapró na leta, tebe in mene. Kaj bo potem z Brigito? Molči, saj nihče ne misli nate. Buščajevega Štefana sodijo, ker se je snoči kregal s Poljakom. Torej le drži jezik za zobmi, pa bo vse dobro. Saj Poljak bo kmalu zdrav.“

„Saj te bom poslušal. Molčal bom kakor grob.“

„Pa vstani, kaj pa ležiš?“

„Ne morem, mrazi me. Spotiti se moram dobro. Le pojdi pa pozdravi Brigito!“

(Dalje.)

Planinska romanca.

Na planini v tihi koči
je zasanjal sivi planšar,
in skoz okno v tiho kočo
zrle so mu zvezdice . . .

„Aj, ve zvezde, sladke zvezde,
vsak večer oko mi plava,
vsako noč mi plava duša
tja v višine zlatožarne,
tja med svit vaš biserni . . .

Nékdaj čul sem govoriti,
da samó v očeh dekliških,

za obrvimi kot žamet,
sreča mlada se smehlja — —

Aj, ve zvezde, sladke zvezde,
jaz pa vprašam dušo svojo:
Ali res ne sanja sreča
tam na nebu v modrem krilu?
Ali niste mar, ve zvezde,
njene radostne oči?“ . . .

Skozi okno v tiho kočo
zrle so nebeške zvezde,
kot bi z lic uvelih starcu
pile blažen nasmehljaj . . .

Cvetko Slavin.